

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

Ο Μαρσέλ Ροσσέ, ύστερ' από δυο χρόνια, είχε πραγματοποιήσει τ' όνειρό του. Είχε αρραβωνιαστή τη Ροζίνα Γκρετιέ.

Η Ροζίνα ήταν μιά κατάξανθη, δροσερή κι' όμορφη νέα. Όρφανή, δεν είχε τίποτε άλλο από τὰ σαγηνευτικά θέληγτρα της, παρά μονάχα ένα ελάττωμα: ήταν ζηλιάρα. Γι' αυτό είχε κάνει τόν Μαρσέλ νά περιμένη δυο ολόκληρα χρόνια ώσπου ν' αποφασίση νά δεχθῆ τούς αρραβώνες. Νόμιζε πώς ο Μαρσέλ ήταν επιπόλαιος, γυναικῆς, άστατος. Κ' ἤθελε νά βεβαιωθῆ πρώτα ἂν τὴν ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια κι' ἂν ἄξιζε νά γίνῃ γυναικά του.

Μὰ ὁ Μαρσέλ τῆς ἦταν πιστός, τὴ λάτρευε. Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει, δὲν εἶχε ξανακυττάξει ἄλλη γυναίκα. Ὅλες ἡ παλιές του περιπέτειες, τοῦ φαινόταν ἄνοστες, ἀστείες, ἀσήμαντες.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, εὐθυμος, ολόχαρος, θύηκε ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νά πάῃ σ' ἕνα φωτογραφεῖο τοῦ «Ἐτουάλ», ὅπου εἶχε φωτογραφιστὴ ἡ Ροζίνα καὶ νά πάρῃ τὶς φωτογραφίες τῆς.

— Ἀριθμὸς 99... εἶπε στὴν ὑπάλληλο ποὺ τὸν δέχτηκε. Εἶνε ἡ φωτογραφίες μιᾶς ὡμορφῆς νέας, τῆς αρραβωνιαστικιάς μου!

Ἡ ὑπάλληλος τὸν ἄφησε στὸ σαλόνι, χάθηκε στὸ ἐργαστήριον καὶ ξαναγύρισε μ' ἕνα φάκελλο, τυλιγμένο καὶ δεμένο μὲ μιά λεπτὴ κορδέλλα.

— Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένος, κύριε... τοῦ εἶπε. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας εἶνε ἀκόμη τὴν ὡμορφῆ στὴ φωτογραφία!

Ὁ Μαρσέλ Ροσσέ τῆρσε τὸ φάκελλο, τὴν εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε ολόχαρος. Κατέθηκε στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο καὶ μόλις κάθισε σὲ μιά θέσι, ξεύρωσε τὸ σάκελλο. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ ἂν νά ἤθελε νά σπάσῃ. Ἐβγαλε τέλος τὶς φωτογραφίες, ἔρριξε μιά ματιὰ γεμάτη θαυμασμὸ κι' ἔκανε νά τὶς φέρῃ πιὸ κοντὰ στὸ πρόσωπό του, ὅταν ξαφνικὰ ἔρριξε μιά κραυγὴ γεμάτη ἔκπληξι κι' ἀπογοήτευσι:

— Μπᾶ! Ποιᾶς εἶνε αὐτὲς ἡ φωτογραφίες;

— Εἶνε τῆς αρραβωνιαστικιάς μου! τοῦ ἀπάντησε μὲ λύσσα μιά ἔραχνή φωνή.

Ἐνας νέος, ποὺ καθόταν δίπλα του, εἶχε γίνῃ πράσινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Πῶς; ἀπόρησε ὁ Μαρσέλ. Δὲν εἶνε δυνατόν!..

— Εἶνε τῆς αρραβωνιαστικιάς μου, σὰς λέω! τοῦ φώναξε ὁ ἄλλος. Πῶς βρίσκονται στὰ χέρια σας ἡ φωτογραφίες τῆς; Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε ἡ Ραϋμόνδη Μπραιζιέ! Θὰ παντρευτοῦμε ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες!...

Ὁ Μαρσέλ, ταραγμένος, ἔρριξε μιά ματιὰ στὶς φωτογραφίες ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Τὸ πῶς ἔπεφτε καλύτερα κι' ἔτσι μπόρεσε νά δῆ ὅτι ἦσαν στ' ἀλήθεια ἡ φωτογραφίες μιᾶς ἄλλης, μιᾶς μελαχροινῆς νέας, μὲ λεπτὰ χεῖλη καὶ μὲ μικρὰ μάτια ποὺ ἀλοιθῶριζαν λιγάκι. Τὸ περίεργο μάλιστα ἦταν ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὴ Ροζίνα του.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε δειλὰ στὸν ἀγνωστο νέο. Ἐγὶνε κάποιον λάθος.

Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀντὶ νά ἡσυχάσῃ, ἀγρίεψε περισσότερο.

— Ἄ, φοβᾶστε τῶρα καὶ μοῦ ζητᾶτε συγγνώμην! φώναξε ἔξαλλος. Μὰ εἶνε ἀργὰ πειὰ, Καζανόβα! Ποιὸς ξέρει πῶς ξεπλάνεψες τὴν αρραβωνιαστικιά μου. Μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης!...

Ὁ Μαρσέλ ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

— Ἀφήστε με ἡσυχὸ μ' αὐτὸ τὸ τέρας σας! ἔκανε μὲ περιφρόνησι.

Μόλις, ὅμως, τελείωσε τὴ φράσι του, δέχτηκε δυο ἠχηρὰ χαστούκια. Κι' εἶπειτα μιά βροχὴ ἀπὸ γροθιές στὸ κεφάλι, στὸ στήθος, στὸ πρόσωπο. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες ἔπεσαν στὴ μέση γιὰ νά τοὺς χωρίσουν. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, εὐτυχῶς, στάθηκε ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος. Οἱ δύο ἀντίπαλοι τότε ὤρμησαν ἔξω. Ὁ Μαρσέλ Ροσσέ, γιὰ νά διατηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του, ἔδωσε

τὴν κάρτα του στὸν ἑξαλλο νέο, σὰν νά τὸν καλοῦσε τάχα σὲ μονομαχία. Ἐκεῖνος ἔξεσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο καὶ φεύγοντας, τοῦ φώναξε:

— Ἐννοια σου! Θὰ σὲ ξαναβρῶ!...

Ὁ Μαρσέλ, μὲ ματωμένο πρόσωπο, γύρισε στὸ σπίτι του. Δὲν μποροῦσε νά πάῃ πίσω στὸ φωτογράφο μ' ἐκεῖνα τὰ χάλια ποὺ εἶχε.

— Θὰ περάσω τὸ θράδυ ἀπὸ ἐκεῖ... συλλογίσθηκε. Καί...θὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν ὑπάλληλο ποὺ ἔκανε τὸ λάθος!... Ἐπειτα θὰ πάρω τὶς φωτογραφίες τῆς Ροζίνας καὶ θὰ τῆς τὶς πᾶω στὸ σπίτι. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ θυμῶσῃ γι' αὐτὴ τὴν ἀργοπορία μου.

Πέρασε λοιπὸν τὴν ἡμέρα του, θάζοντας ζεστὲς κομπρέσες στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ θράδυ, ὅταν διωρθώθηκε λιγάκι, ἐτοιμάσθηκε νά βγῆ, ὅταν κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα του.

Πῆγε ν' ἀνοίξῃ καὶ βρέθηκε κατάπληκτος μπροστὰ σὲ μιά νέα, ποὺ δὲν τὴν ἤξερε, μὰ ποὺ θυμόταν ὅτι κάπου τὴν εἶχε δῆ.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη, μόλις μῆκε στὸ σαλόνι του, εἶμαι ἡ Ραϋμόνδη Μπραιζιέ!... Ὁ αρραβωνιαστικὸς μου διέλυσε σήμερα τοὺς αρραβώνας μας ἔξ ἀτίας σας! Τί συμβαίνει; Πῶς βρέθηκαν ἡ φωτογραφίες μου στὰ χέρια σας;

Ἄ! ἦταν αὐτή!... Ἡ Ραϋμόνδη Μπραιζιέ! Τώρα τὴν ἀναγνώριζε. Πόσο τὴν κολάκευε ἡ φωτογραφία!... Τὰ μάτια τῆς δὲν ἦσαν μόνο ἀλλοίθωρα, μὰ εἶχαν καὶ μιά ἔκφρασι κακίας. Ὅσο γιὰ τὸ στόμα τῆς, ἦταν ἀπαίσιο! Τέλος, πρᾶγμα ποὺ δὲν φαινόταν στὴ φωτογραφία, εἶχε στραβά πόδια καὶ περπατοῦσε σὰν πάπια!

Ὁ Μαρσέλ εἶχε ἀπομείνει κατάπληκτος. Εἶχε χάσει τὴ μιλιὰ του. Ὅταν ὡστόσο συνῆλθε κι' ἐτοιμάσθηκε νά διαμαρτυρηθῆ μὲ ἀγανάκτησι, ἄκουσε πάλι τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

— Μὲ συγχωρεῖτε... τῆς εἶπε.

Κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. ἦταν ἡ Ροζίνα Γκρετιέ, πιὸ ὡμορφη, πιὸ ἐπιθυμητὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἄ! Τί τυχερὸς ποὺ ἦταν! Εἶχε μιά αρραβωνιαστικιά πεντάμορφη σὰν νεράιδα, κι' ὄχι σὰν τὴν Ραϋμόνδη Μπραιζιέ. Ἡ Ροζίνα, ὅμως, ἀντὶ νά τὸν ἀγκαλιάσῃ ἀμέσως καὶ νά τὸν φιλήσῃ, στάθηκε μιά στιγμὴ καχύποπτη, καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ἐπειτα, ἔρριξε μιά ματιὰ τριγύρω τῆς, μύρισε τὸν ἄερα καὶ ἀπότομα, μὲ θυμωμένη ἔκφρασι, τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἄρωμά μου! Ἐχεις κάποια γυναίκα ἐδῶ!..

Ὁ Μαρσέλ δυσκολεύτηκε νά τῆς ἐξηγήσῃ τί εἶχε συμβῆ. Ἐπρεπε νά παραλείψῃ τὸ ζῦλο ποὺ εἶχε φάει στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο, γιὰ νά μὴ μειωθῆ στὰ μάτια τῆς αρραβωνιαστικιάς του. Γι' αὐτὸ, τὰ ἔχασε, καὶ ψιθύρισε ταραγμένος:

— Ἦρθε κάποια δεσποινὶς γιὰ κάτι φωτογραφίες... Μιά παρεξήγησις...

Ἡ Ροζίνα δὲν στάθηκε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ὅπως ἦταν ζηλιάρα, ἀναψε ἀμέσως κι' ὤρμησε στὸ σαλόνι, ὅπου βρέθηκε μπροστὰ στὴ Ραϋμόνδη Μπραιζιέ.

— Τί θέλετε ἔδῶ πέρα, δεσποινίς; τὴ ρώτησε. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω τὸ δικαίωμα νά τὸ μάθω!...

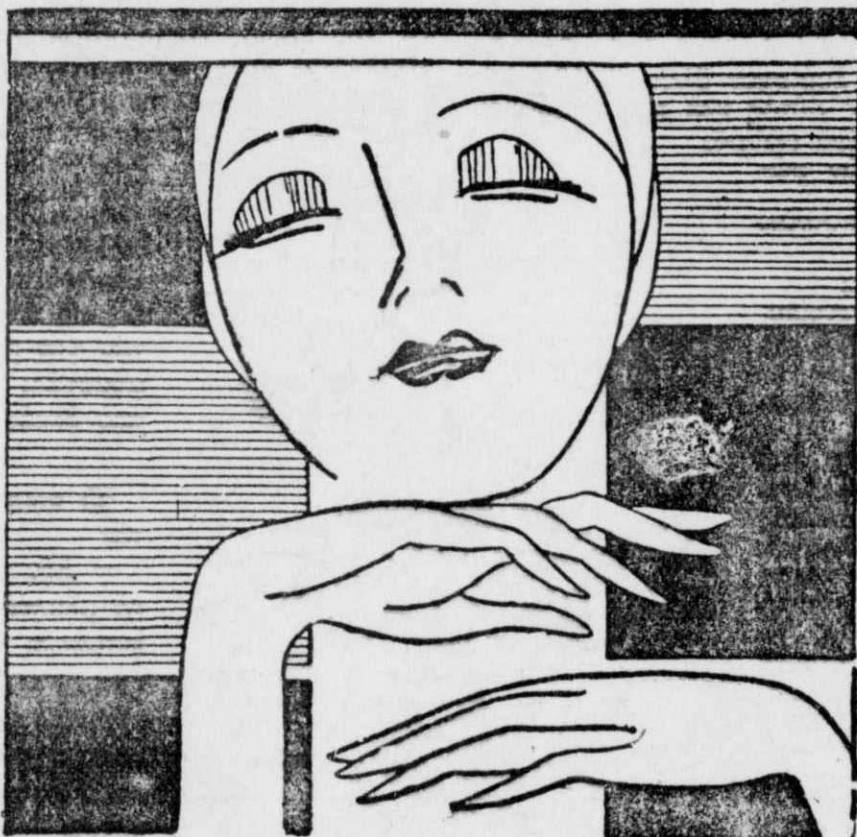
Ἡ Ραϋμόνδη εἶχε κάνει τὴν καλή, στὴν ἀρχή. Τώρα ὅμως δὲν μποροῦσε πειὰ νά συγκρατηθῆ. Ἐπὶ πλέον, εἶχε κι' ἕνα μάρτυρα...

— Αὐτὸς ὁ κύριος, ἀπάντησε τῆς Ροζίνας, δείχνοντας τὸν Μαρσέλ, μοῦ χάλασε τὸ γάμο μου! Μὲ ἐξέθεσε μὲ τὸν χειρότερο τρόπο! Μὲ κατέστρεψε!..

— Ὡ! φώναξε σπαρακτικὰ ἡ Ροζίνα, κατάπληκτη ἀπὸ τὴν προδοσία ἐκείνη τοῦ αρραβωνιαστικοῦ τῆς.

Κι' ἀσυγκράτητη, τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιὰ τῆς κι' ὤρμησε γιὰ νά φύγῃ.

— Ἀναίσθητε! Ἀδιάντροπε! τοῦ πέταξε κατὰμουτρα. Ἡ ζερα πῶς ἦσαν ἄστατος, μὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ πῶς μπο-
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 48).

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 5)

πρόσωπο θά μπορούσε νά μάς βοηθήσει...

— Καί ποιά είνε αὐτό τό πρόσωπο; ἀπόρησε ὁ Τζών.

— Ἡ λαίδη Τσέστερ, τ' ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ ψυχίατρος. Μόνο αὐτή ἡ γυναίκα θά ἔκανε καλά τόν φίλο σας.

Ἡ Μπούλιν ἔμεινε σκεπτικός. Ἀλήθεια, ἡ λαίδη Τσέστερ ἦταν μιά ὑπερβολικά ρωμαντική καί πονετική γυναίκα. Ἴσως θά δεχόταν νά τοὺς βοηθήσει νά σώσουν τόν φίλο του. Καί στήν ἀπελπισία του κάθησε καί τῆς ἔγραψε ἕνα συγκινητικό γράμμα. Ἡ ἀπάντησις φυσικά δέν ἀργήσε νά ἔρθῃ. Ἡ ὠμορφή λαίδη ἀκούσε τὴν παράκλησι τοῦ Μπούλιν. Ἐγραφε μάλιστα ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρωσ τοῦ Τσάρλυ τὴν εἶχε συγκινήσει ἐξαιρετικά κι' ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο πού θά γύριζε στὸ Λονδίνο θά ἤθελε πολὺ νά γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν τόσο ἀφωσιωμένο θαυμαστή της.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τσάρλυ ἄρχισε νά λαμβάνῃ κι' ἀπὸ ἕνα εὐγενικό καί τρυφερό γράμμα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ λαίδη Τσέστερ διασκέδαζε μ' αὐτὴν τὴν τόσο ρωμαντικὴ περιπέτεια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ἄρχισε νά νοιώθῃ κάποια συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἀγνωστο καλλιτέχνη πού τῆς ἔγραφε τόσο αἰσθηματικά γράμματα. Καί μιά μέρα κατάλαβε ὅτι κι' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ ἕναν παράφορο ἔρωτα. Καί ὅπως ἦταν συνηθισμένη νά μὴ κρύβῃ τὰ αἰσθηματά της, δήλωσε μὲ εὐλικρίνεια στὸν ἄνδρα της:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσα νά σ' ἀγαπῶ. Καλύτερα λοιπὸν θά ἦταν νά πάρουμε διαζύγιο.

Καί πράγματι, χωρίσε ἀπὸ τὸν σύζυγό της καί γύρισε στὸ Λονδίνο. Ἀνυπομονοῦσε νά γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο πού τόσο τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ. Ὁ Τζών προετοίμασε τὸν Τσάρλυ γι' αὐτὴν τὴν δυνατὴ συγκίνησι πού θά δοκίμαζε. Καί ὕστερα ἄφησε τὴν λαίδη Τσέστερ νά ἐπισκεφθῇ τὸν ἐρωτευμένο ζωγράφο. Ὁ Τσάρλυ δέν πίστευε στήν εὐτυχία του. Ἐσφίξε τὴν ὠμορφή λαίδη στήν ἀγκαλιά του τρελλὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη του χαρὰ.

— Αὐτὸ τ' ὄνειρό μου, τῆς δήλωσε ποτὲ δέν εἶχα τολμήσει νά τὸ ζωγραφίσω. Ἦταν κάτι πού ξεπερνοῦσε τὴν φαντασία μου. Ἦταν ἕνα ἔργο τοῦ μεγάλου ἐρωτῆ μου.

Καί φίλησε τρυφερά τὴν λαίδη Τσέστερ, τὴν μοναδικὴ γυναίκα πού εἶχε ἀγαπήσει καί ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ λίγο θά γινόταν σύζυγός του καί θά τὸν ἔφερνε πάλι στὸν κόσμον, πρὸς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΘΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 46)

ροῦσες νά μὲ ἀπατήσῃς μ' ἕνα τέτοιο πλάσμα!...

— Σ' ἐξορκίζω, Ροζίνα, στάσου! οὐρλιαξε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Μαρσέλ. Ἀκουσέ με! Ἦρθε νά πάρῃ τὶς φωτογραφίες της...

Μὰ ἡ Ροζίνα, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα στὰ μαῦτρα.

Ἡ Μαρσέλ σωριάσθηκε μισολιπόθυμος σὲ μιά πολυθρόνα. Ἐνας κρύος ἰδρώτας τὸν εἶχε περιλούσει.

— Μὲ κάνετε νά μαλώσω μὲ τὴν ἀρραθωνιαστικιά μου! στέναξε.

Ἡ Ραϋμόνδη, ὀλόχαρη, ἔρριξε μιά κραυγὴ θριάμβου:

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! Κι' ἐμένα μ' ἄφησε ὁ ἀρραθωνιαστικός μου. Θά παντρευθοῦμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς γιὰ νά τοὺς ἐκδικηθοῦμε!...

Τὸ διαμέρισμα τοῦ νέου τῆς ἄρρεσε. Ἐθγαλε τὸ καπέλλο της, ἔρριξε τὸ μαντῶ της πάνω στὸ ντιβάνι καί γονάτισε μπροστὰ στὸν ἄτυχο Μαρσέλ.

— Ποῦ... μὲ εἶχες δεῖ, ἀγάπη μου; Μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ πολὺν καιρὸ; τὸν ρώτησε.

Μὰ ἐκεῖνος δέν εἶχε πειᾶ οὔτε τὴν δύναμι ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τὸ μοιραῖο τὸν εἶχε συντρίψει. Κι' ἀρραθωνιάσθηκε τῆ Μπραϊζιέ...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙ ΤΑ Κ'ΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

χωρὶς τὰ χτυπητά του ἄμφια καί διάβασε ἕνα χαρτί, τὸ «εξαφοριστικό» στοῦ νουοῦ τὸ πλήρωμα, πού ἀπὸ τὴν ἀγωνία, οὔτε ἀναπνοὴ δέν ἔπαιρνε:

Σύντομο καί λιγόλογο, σὰν στρατιωτικὴ διαταγὴ τὸ «εξαφοριστικό» αὐτό:

«Ἡπειδὴς ἡ Καραγιώργου, ἔχασε τὰ κ'τάλια κ' ἰέβγαλλι ἀφουρισμό.

Κι' ἡπειδὴ ἡ Καραγιώργου, ἠῆρησε τὰ κ'τάλια τ' πάει πούρ οὐ ἀφουρισμός!»

Καί ἔτσι ἀποκαταστάθηκεν τὰ πάντα κ' ἠσύχασαν οἱ χωρικοὶ κ' ἠσύχασε κι' ὁ Ἄδης, ἡ Γῆ καί τὸ στερέωμα, πού εἶχανε γιὰ τοῦ Καραγιώργου τὰ κουτάλια ἐπιστρατευθῆ γιὰ μιά στιγμὴ...

Ἡσυχιοὶ τώρα κ' οἱ χωρικοὶ ξαναβρῆκαν τὴν παλιὰ ζωὴ τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

Οἱ ἐπιβάτες ἔσπευσαν ἀμέσως νά πληροφορήσουν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅτι εἶχαν αἰχμάλωτο μέσα στὸ ἀμάξι τὸν Γαλαρικό.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος χάρηκε πολὺ καί τοὺς ζήτησε νά του τὸν παραδώσουν γιὰ περισσότερὴ ἀσφάλεια, ἐκεῖνος δὲ εἰς ἀντάλλαγμα θά τοὺς ἔδινε μιά ἀπόδειξι γιὰ νά μπορέσουν νά ζητήσουν ἀπ' τὶς ἀρχές τὴν ἀνάλογη ἀμοιβή.

Ἡ ἄλταρικό δὲν ἔφερε καμμιά δυσκολία σ' ὅλη ἐκείνη τὴν διαδικασίαν. Ζήτησε μόνο νά τοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ ἕνα γραμματάκι στήν κυρία ντὲ Καστελμπάρκο...

Πράγματι πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε μερικὲς λέξεις καί τὸ ἔδωσε στήν ὠραία συνταξιδιώτισσά του παρακαλῶντας τὴν νά τὸ διαβάσῃ, μόνο: ὅταν τὸ ἀμάξι θά προχωροῦσε ἕνα χιλιόμετρο παρακάτω.

Ἀποχαιρετηθῆκανε καί ἀποχωρίσθηκαν. Τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι συνέχισε τὴν πορεία του καί οἱ χωροφύλακες μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους προχώρησαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Πιστὴ στήν ὑπόσχεσί της ἡ Κορίνα ντὲ Καστελμπάρκο, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε δυὸ-τρία χιλιόμετρα, ἀνοίξε τὸ γράμμα πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Ταλαρικό καί μὲ ἐνδόμυχη εὐχαριστίαι, διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα. Οἱ συνταξιδιώτες σας δὲν ἔκαναν κανένα θρίαμβο. Ἐγὼ καλλιπάζω πρὸς τὸ λημέρι μου μὲ τοὺς συμμοριτες μου, πού τοὺς εἰδοποίησα νά μεταμφιεσθοῦν σὲ χωροφύλακες γιὰ νά μπερδέσουν νά μὲ ἀπελευθερώσουν χωρὶς νά χυθῆ αἷμα! Σᾶς χαιρετῶ καί εὐχομαι κάθε εὐτυχίαν.

ΤΑΛΑΡΙΚΟ»

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 6)

Ἐποῦρα ἔγειρε στήν πολυθρόνα της μισολιγοθυμισμένη μὴν ἔχοντας πειᾶ τὴν δύναμι, παρὰ νά μουρμουρίζῃ ἀδύνατα μὲ μιά ἱκετευτικὴ πνοή.

— Συγχωρήστε με!...

— Σᾶς συγχωρῶ.... Σᾶς συγχωρῶ!... ψιθυρίσει ὁ Ζανβάλ, χωρὶς κανένα δισταγμό, μ' ἕνα αὐθόρμητο κίνημα τῆς καλῆς καί ἀπλοϊκῆς του καρδιάς...

Καί τὸ εἶπε αὐτὸ ἀμέσως, σχεδὸν αὐτοστιγμει, ἔτσι γιὰ νά μὴ κἀνῃ νά ὑποφέρῃ, ἐξ αἰτίας του, οὔτε ἕνα λεπτό, ἡ γυναίκα αὐτὴ πού τὸν εἶχε βασανίσει τριάντα ὀλόκληρα χρόνια...

Τῆ στιγμῆ ἐκείνη, χτυπήματα ἀκούστηκαν σὲ μιά ἀπὸ τὶς μεγάλες πόρτες. Ἡ καμαριέρα ξαναπαρουσιάστηκε, ὠδήγησε γρήγορα τὸν Ζανβάλ στὸν σκοτεινὸ διάδρομο καί τὸν ἄφησε ἐκεῖ, ὠρα πολλή, σὰν τρελλό, χαμένον στὸ πιὸ σκοτεινὸ ὄνειρο, ὠσπου πάλιν ἡ ἴδια τὸν κατέβασε κάτω.

Στὴν εἴσοδο ὁ Ζανβάλ θρέθηκε πλάι σὲ τέσσερους ἀνθρώπους, τὸν κύριο Ἑρμενζέ καί τρεῖς γιατροῦς.

Ἡ Ἑρμενζέ ἔλεγε:

— Σ' ὅλη της τῆ ζωῆ, τὴν προφυλάξαμε καί ἀπ' τὶς παραμικρότερες συγκινήσεις... Ὡστόσο φαίνεται πὼς πρὸ ὀλίγου ὑπέστη κάποιον μεγάλο κλονισμό, πού τὴν πλήγωσε καίρια... πού τὴν σκότωσε...

Καί ὁ Ζανβάλ σκεπτόμενος ὅτι τὴ συγκίνησι αὐτὴ τὴν εἶχε προκαλέσει ὁ ἴδιος μὲ τὴν παρουσία του, αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορά, στὴ ζωῆ του νά τὸν δονῇ καί νά τὸν συγκλονίζῃ, ἡ μεγάλη ἀνατριχίλα τοῦ ἔρωτος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

αὐτὸν τὸν δρόμο, στήν ἡλικία πού εἶνε...

— Ποιὰν ἡλικία; ἀποκρίθηκε ὁ δήμαρχος σκασμένος στὰ γέλια... Δέν εἶνε οὔτε τριάντα χρονῶν! Δέν τὰ ξέρετε; Εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ γέρο, γιὰ νά μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν... Ἐτσι νόμισα κι' ἐγὼ, μὰ μόλις ἔφτασε στὸ Βέλγιο, κι' ἔθγαλε τὴν περρούκα του, ὁ γυιὸς μου θρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νέο κι' ὠμορφο παλληκάρι...

— Ἄ!... ψιθύρισε κατακόκκινη ἡ Νανίνα.

Καί τὴν ἴδια στιγμῆ, χωρὶς νά θέλῃ, στήν ἀνάμνησι τῶν λίγων ἐρωτικῶν στιγμῶν πού πέρασε μαζύ του, ἡ Νανίνα ἐδάκρυσε... ἐδάκρυσε πικρά!...

Ἄλλοίμονο, ποτὲ πειᾶ ἴσως δέν θά τὶς ξαναζοῦσε, δέν θά ξανάβλεπε τὰ ὠραία του μάτια...

Ὅταν ὁ κόμης ντὲ Φρεμπώ, γύρισε στὰ 1815 μαζύ μὲ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 18ο, ἦταν πειᾶ ὠριμος στήν ἡλικία καί εἶχε γκρίζα μαλλιά. Ἐφρόντισε ἀμέσως νά πληροφορηθῆ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ δεσποινὴς ντὲ Σενιέλ... Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν πάντα ἐλεύθερη, πῆγε καί τὴν εἶδε, τῆ θρῆκε ἑλκυστικὴ ἀκόμα, μὲ ὅλα τὰ σαράντα χρόνια καί τὴν πῆρε γυναίκα του.

Ἐτσι πραγματοποιήθηκε γιὰ τὴ Νανίνα τὸ ὄνειρο τῆς νύχτας τῆς Ὑπαπαντῆς...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΥ